

ภาคผนวก ข

พระไตรปิฎกภาษาไทยฉบับมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, ๒๕๓๙

๑๐๘ พระสุตตันตปิฎก สังยุตตนิกาย สฬายตนวรรค [๑. สฬายตน

๕. สังวรสูตร ว่าด้วยความสำรวม

[๔๘] “ภิกษุทั้งหลาย เราจักแสดงความสำรวมและความไม่สำรวมแก่เธอทั้งหลาย เธอทั้งหลายจงฟัง

ความไม่สำรวม เป็นอย่างไร

คือ รูปที่พึงรู้แจ้งทางตาที่น่าปรารถนา น่าใคร่ น่าพอใจ ชวนให้รัก ชักให้ใคร่ พาใจให้กำหนัดมีอยู่ ถ้าภิกษุเพลิดเพลिन เชยชม ยึดติดรูปนั้นอยู่ ข้อนี้ภิกษุพึงทราบทั่วว่า ‘เรากำลังเสื่อมจากกุศลธรรมทั้งหลาย นี่พระผู้มีพระภาคตรัสว่าเป็นความเสื่อม’ ฯลฯ

รสที่พึงรู้แจ้งทางชีวหาวิญญูณ ... มีอยู่ ฯลฯ

ธรรมารมณ์ที่พึงรู้แจ้งทางใจที่น่าปรารถนา น่าใคร่ น่าพอใจ ชวนให้รัก ชักให้ใคร่ พาใจให้กำหนัดมีอยู่ ถ้าภิกษุยังเพลิดเพลिन เชยชม ยึดติดธรรมารมณ์นั้นอยู่ ข้อนี้ภิกษุพึงทราบทั่วว่า ‘เรากำลังเสื่อมจากกุศลธรรมทั้งหลาย นี่พระผู้มีพระภาคตรัสว่าเป็นความเสื่อม’

ภิกษุทั้งหลาย ความไม่สำรวมเป็นอย่างนี้แล

ความสำรวม เป็นอย่างไร

คือ รูปที่พึงรู้แจ้งทางตาที่น่าปรารถนา น่าใคร่ น่าพอใจ ชวนให้รัก ชักให้ใคร่ พาใจให้กำหนัดมีอยู่ ถ้าภิกษุไม่เพลิดเพลिन ไม่เชยชม ไม่ยึดติดรูปนั้นอยู่ ข้อนี้ภิกษุพึงทราบทั่วว่า ‘เราไม่เสื่อมจากกุศลธรรมทั้งหลาย นี่พระผู้มีพระภาคตรัสว่าเป็นความไม่เสื่อม’ ฯลฯ

รสที่พึงรู้แจ้งทางลิ้น ... มีอยู่ ฯลฯ

ธรรมารมณ์ที่พึงรู้แจ้งทางใจที่น่าปรารถนา น่าใคร่ น่าพอใจ ชวนให้รัก ชักให้ใคร่ พาใจให้กำหนัดมีอยู่ ถ้าภิกษุไม่เพลิดเพลिन ไม่เชยชม ไม่ยึดติดธรรมารมณ์นั้นอยู่ ข้อนี้ภิกษุพึงทราบทั่วว่า ‘เราไม่เสื่อมจากกุศลธรรมทั้งหลาย นี่พระผู้มีพระภาคตรัสว่าเป็นความไม่เสื่อม’

ภิกษุทั้งหลาย ความสำรวมเป็นอย่างนี้แล”

สังวรสูตรที่ ๕ จบ